

Democràcia sanitària

A poc de proclamar-se la República, el Sindicat de Metges de Catalunya va sol·licitar del President de la Generalitat autorització per redactar el projecte d'organització sanitària de Catalunya. La petició va ésser molt ben acollida i atesa oficialment a Barcelona i Madrid. Aquest primer pas del Sindicat va mereixer, de moment, algunes reserves. ¿Per què volia intervenir en aquest assumpte? ¿No seria millor deixar-ho a l'abast dels tècnics?

Molt aviat, en veure el camí que seguia per dur a terme la seva tasca, ens vam donar compte de l'altíssima missió política, social i tècnica que havia emprès i l'esperit de profundíssima i ben compresa democràcia que l'orientava.

El Sindicat va comprendre quina era la seva responsabilitat, i no va defugir cap sacrifici per dur-la a terme. Va comprendre que en els moments en què anava a plasmar-se una vida nova, la tasca organitzadora no podia ésser norma d'una minoria, per selecta que fos, si no encarrilat sentir de la majoria.

Va cercar el tècnic. Va cridar al seu si les persones que significaven una especialització sanitària, amb l'objecte de què es constituïssin tantes amplíssimes comissions d'estudi com temes poden interessar a la sanitat pública. Sanitaris de Barcelona i forans, del Sindicat o no. Més de dues-centes persones treballant en una obra callada, pensada, metoditzada. De cada aspecte sanitari, de cada comissió en va sortir elegit un president que, conjuntament amb els que representaven altres seccions, van fer la discussió de cada ponència.

Una subcomissió d'ensamblatge de ponències està treballant ara per fer de la tasca dispersa un tot harmònic que ha d'aprovar el ple de la comissió, abans de fer-ne lliurament al President de la Generalitat, com síntesi de l'obra sanitària que correspon a Catalunya.

Com és lluny, aquest treball, meditat, estudiat, discutit, fet a la llum del dia, d'aquells altres que s'encomanaven als *homes-geni*, i que no satisfien a ningú ni omplenaven gairebé mai la necessitat sentida!

Tots tenim esment que les modificacions que en l'ordre sanitari s'implanten a Espanya en aquests darrers anys, van néixer sempre filles d'una classe sanitària que volia millorar de condició social o econòmica, pensant molt poc en els interessos generals de la sanitat pública.

Per això la tasca que el Sindicat duu a terme en aquests moments ha de mereixer la consideració de tothom.

Ha evitat que, caient en mans interessades, s'orientés en un sentit partidista. Ha evitat que, intervenint-hi persones amb desigs personalistes, es desnaturalitzés la condició d'una de les llibertats que Catalunya ha de reclamar amb més fe, que és atendre a la salut dels seus ciutadans.

Evitat això, ha dut a terme la seva tasca, essent mestre en democràcia. El Sindicat, fins avui gloriós exemple d'organització professional, ha pogut ampliar la seva exemplaritat, essent model en normes democràtiques. Es, en definitiva, damunt la classe mèdica catalana, que cau aquest honor, i nosaltres ens hem de felicitar que la República hagi permès, amb el seu esperit, descobrir aquest cabdal de bon sentit que enriqueix a la classe mèdica de la nostra terra.

PERE DOMINGO